

mange anser for at være andet end en forbigaaende Stabilitet. Hvad der derfor tiltrænges, er en Støtte for Valutacentralen og Nationalbanken ved saadanne Hjælpeforanstaltninger, som Tid efter anden maa anses for paakrævede, og som man kan iværksætte uden al den Kasten sig paa Hovedet, som det ærede Medlem Hr. N. Neergaard frygter, Foranstaltninger, som bør iværksættes, fordi der ogsaa i dem ligger en Bestræbelse for at naa til en Lettelse i den Diskontopolitik, som tidligere er gennemført, og som saa mange i høj Grad jamrer over. Hvis man var i Stand til ved andre Foranstaltninger at bevare Stabiliteten og samtidig at naa frem til en Tilstand, der begunstigede dansk Produktion bedre, end den hidtil førte Diskontopolitik gør det, vilde det vistnok for Erhvervslivets Skyld være en særdeles forstandig Fremgangsmaade.

Jeg maa med Beklagelse se, at der har bredt sig — og det kommer ogsaa frem her — en vis Sorgløshed som Følge af 3—4 Ugers tilsyneladende Ro i Valutamarkedet, en i høj Grad forkastelig Sorgløshed, en Optimisme, som raader nu igen, som den har raadet saa ofte før — naar der i 14 Dage var Ro, erklærede Optimisterne: Der kan I se, nu behøver der ingenting at ske — som Følge af den tilsyneladende Stabilitet. Man kan nu, saa ofte man vil, fra visse Sider benægte Handelsbalancens Betydning og benægte Betydningen af, at der foretages offentlige Foranstaltninger, saa har det jo alligevel overalt i Verden været nødvendigt at supplere de private Foranstaltninger med offentlige Foranstaltninger, og overalt i Verden har man tillagt Handelsbalancen en Betydning, som ogsaa kun enkelte herhjemme mener at kunne forkaste.

Derfor mener jeg, at da vi er vidende om, at vor Handelsbalance ikke er bedret paa en saadan Maade, at vi kan slaa os til Ro med den tilsyneladende Stabilitet, som nu er indvundet, gaar det ikke an, at vi staar uforberedt, naar der igen begynder Svingninger, Svingninger, som alle kyndige Folk paa dette Omraade tror paa vil komme igen. Kreditindskrænkning og Diskontopolitik, saaledes som vi kender den, kan maaske en Tid hjælpe sammen med den lille Valutaforanstaltning, som Valutacentralens Oprettelse har været. Men disse Foranstaltninger hjælper ikke en ubegrænset Tid, der maa Grundforbedringer til af den Art, som ogsaa sætter sig Spor i Landets Handelsbalance. Og dette vil ske ved at aabne Adgang til de Foranstaltninger, som

dette Lovforslag tager Sigte paa. Ved disse vil man underbygge Nationalbankens Politik, underbygge de Bestræbelser, der udfoldes fra Nationalbankens Side med Hensyn til Kreditindskrænkning o. s. v. Der er god Grund til ogsaa paa dette Omraade at søge Lempelser indført for at gavne dansk Erhvervsliv det, man er i Stand til, og at afløse de skrappe Foranstaltninger, der klages saa højlydt over fra flere Sider, Grund til, hvis det er muligt, at lempe disse ved Hjælp af en Iværksættelse af andre Foranstaltninger, som kan virke lige saa gunstigt. Og der er Grund til at understøtte eller underbygge den Politik, der føres fra Nationalbankens Side, for ogsaa derigennem at medvirke til en Gang at naa den Indskrænkning af Seddelmængden, som jo dog er en Hovedbetingelse for at faa den Guldindløselighed, som vi ogsaa maatte ønske en Gang at naa til.

Men for at naa dette maa man nødvendigvis aabne Adgang til de Handlinger, som Tid efter anden kan blive paakrævet og har vist sig paakrævet andre Steder. Og vi, der nu ved Valgen fik den Stilling at skulle føre an paa dette Omraade, vi ønsker at handle og tager Ansvar for at angive Retningen for disse Handlinger, saaledes som det er vor Overbevisning, at det vil tjene til Landets Gavn. Vi ønsker ikke at have Ansvar for det, der kan komme over Landet, hvis et Flertal i Landstinget lukker Vejen for de Foranstaltninger, som baade Venstremænd og Konservative sidste Aar var med til at anbefale som Medlemmer af Valutakonferencen.

Jeg vægrer mig, som jeg har sagt, ved at tro, at Landstinget skulde stille sig paa samme negative Standpunkt, som de to Partier har gjort her i Tinget. Jeg vægrer mig ved at tro det, dels fordi der er forstandige Erhvervsrepræsentanter i Landstinget, og dels fordi et Landstingsvalg jo ikke ligger saa forfærdelig mange Maaneder ud i Fremtiden. Det glædede mig derfor at høre det ærede Medlem Hr. Korsgaard erkende, at der var al Anledning til at vente, at noget af dette Forslag i alt Fald skulde gennemføres. Jeg formoder, at dette er Udtryk for Stemninger, der hersker indenfor visse Kredse i det konservative Folkeparti og formentlig ogsaa vil vide at aabne Vejen for, at disse Stemninger kan komme frem i det andet høje Ting. Jeg skal derfor paa dette Stadium afholde mig fra videre Bemærkninger, men anbefale, som de to Partiers Ordførere har gjort, at vedtage Forslaget, som det er vedtaget under forrige Behandling, og gøre det ud fra